

તમાંશે અલાદીન

તથા

પરીયાંની હવાઈ મીજલસ.

નાટક ૪ અંકી.

મુંબઈની જાગૃતી નાટકનંદણીઆએ કરી બતાવેલા
તહેવાર ગંગાગળીઆવી ભરેલા મે
ગાયનકરો બેળા.

આવૃત્તિ બીજી.

૧૯૪૨ ક.નાટ

“નીકામદાર.”

મુંબઈ:

આરિયન્ટલ બુકખાનામાં બાબુ.

૧૯૮૨.

કિંમત ૪ આના.

૫૭૪૩

તમાંશે અલાદીન.

તખતા.

ચીનાઈ.

શાહેચોન.....ચોનકા ૭ હનગા હ.
અલાદીન.....દરજી મુઅત્ત કા પેટા, પીછેસે શાહુકા જવાઈ.
વઝીરભાદા.....શાહેચોનકા વજીરકા ભડકા.
બદ્દુલબદર.....શાહેચોનકા પેટા.
અમર.....ભીમકા સાહેબો.
ભાદર.....અલાદીનકા.

હકુસાની.

અબનેઝાર.....આફરીકા બડા ભદુગાર.
કસરાક.....ઉસકા નોકર.

પરસ્તાની.

અરસાક.....જનોકા બાદગાહ.
પરી.....અબનેઝારકો રાહ બતાવેવાળો કુર.
દેવ.....અમોઝદરીકા દેવ.
દેવ.....ચેરાગકા દેવ.

દાસી, નોકર, દરબારી, વગએરા વગએરા. મુકામ ચીન ખોર આફરીકા.

બાબ પહેલા—પરદા પહેલા.

ભદુગારકા ધર.

(અબનેઝાર ભદુગાર રમલ દેખતા હ્યે ખોર ઉસકા નોકર
કસરાક સોતા કુલા નજર આતા હ્યે.)

(આઈ રત બસંત.)

અબનેઝાર—પાઈ રત બસંત બાહરે બાહરે બાલે બખત મારે,
બાલે બખત વકત ઈ કમોલ—પાઈ રત૦

૧૭૪૩

અરમાં પુરે સંઘિ મોરે મનવા ખુશી હૈએ,
હરવા જોગ અતહર મીલાએ.—પાઈ ૩૧૦
કુંડું જોકો પાઝી પાંકા અરલાક પુંગ્મ મૈએ,
મનકે રોગ પોહી મીતાએ.—પાઈ ૩૧૦

(કસરાકો બેદાર કરતે હૈએ.)

મગલ.

(તફરતા હોતા હૈએ અયજાખી મુલંદમ કહી.)

અખનેઝાર—જહદ બેદાર તો અથે હમશીએ ના કામ કહી,
સો ના રહે બખતમાં અપને સરેશાંમ કહી.—ટેક૦
હકસે ઉમીદ હૈએ કમગદસે અમકે મોગ પખ,
કુર હો રંગો મુઝીખત મીલે આરામ કહી.—ટેક૦
તુજકો લાજમ હૈએ કે પા કૌલ કરે અપના વફા,
શાદ કર દીલકો મેરે જહદ પો આમ અબકામ કહી.—ટેક૦
(જમીનમેસે પરી નમુદ હોતી હૈએ.)

(સારેગમ પમગરે.)

પરી.—અખ તું હો ખુશી દીલસે,
ગમી જોકે ખુશી પયદા હોતી કહી માનસહી.—અખતુ હો
ઉમીદ બર આવે,
કાનુમ તોરે હાય આવે, શાહી લાવે.—અખતુ હો
(ગદેબ વાં જતી હૈએ.)

(અખીઆ બાગ રહીએ.)

અખનેઝાર.—એત જ જલદીવે—મીપાઇ મોરારે
અરલાક આવે ગારીલે, સખ શાહવાસે વારીવે,
અમકેગી શાહી મોરીવે.—મીપાઇ મોરારે.

(જમરાત હોતા હૈએ એર અખરમેસે શાહે જન અરલાક દાખીલ હોતા હૈએ.)

અપનેઝાર—

(અપને પીયુષા નવરંગ ખાત, ચલી મથે દેખનકું.)
અથે શાહે જીન પ્યારે અરલાક, આગે તોરે નીવરા મરકો;
અરજ કરત હમ્મે ચેરા તોરા, દેખન ઉનાકે જો હરકો,
લાદે અગર તું દીયા જાડુકા, મુખ મતલબ મીલે મુઝતરકો.

(જીલ.)

મોહો મીલે મુખ જગડી ન્યામત, મોહો મીલે મુખ ન્યામત,
મોહો મીલે મુખ ન્યામત હમમત, કાંમ બને ઝો રાહત,
કાંમ બને ઝો રાહત, મુજકો જોર હરે હો કુદરત,
લગે હાથ જાન મારે—દીપક જાડુકા દેરી મેરી;
ગર હો નઝર તેરી.—અઝમે શાહો

(રાજા હું મથે કોમકા ઇંદર મેરા નામ.)

અરલાક.—રાજા હું મઝમે જીનોકા હમ્મે અરલાક મેરા નામ,
તેરે ઝમેક દીપકકે પ્યારે જોડા અપેશ આરામ,
જીસ દીપકકા હૈ તું હમ્મે તું મુનલે ઉમકા મુકામ,
ડરા તોલ પુર પરખતમે હમ્મે જીમમે ઉમકા કાંમ.
લરકે કોઈ ખેવારીમસે લીજીઓ ઝમે તું કાંમ,
જાદીઓ ન હરગીજ ડરેમ, હોગા કાંમ તમામ.
દેતા હું છડી જાડુકી જીસે ગાર ખુલે ખેશક,
દીગર ઝમે લે અંચુડી મુજસે જીસે મીલે દીનક.
(જકો આંર અંચુડી દેકે અરલાક ગચેબ હાતા હમે.)

(મીસતી મેરી.)

અપનેઝાર.—જીસતી તેરી, દીન દુનીમે, નાહી સનદ તેરી,
મે કલ હુવા નાદાન.—ટેકો

ધભરા ના તું અમ્મે યાર, વરત ખાવે માર,
કીસકા આધાર, રખતા તુ જોરી.—એકલ
દુસરા કોઈ આલાક, ધુંદુગા અમ્મે નાપાક,
કધુ ન રખે દાત, કરે મદદ મોરી.—એકલ.

(જાતે હમ્મે.)

બાબ પહેલા—પરદા દુસરા.

રાસ્તા.

(અલાદીન લડકો કે સાથ ખેલતા હમ્મે ધનતમે ઇસકી માદર તાખાલ
કોતી હમ્મે, સળ બાગ જાતે હમ્મે, અલાદીન ધભરા કે ખડા
રહતા હમ્મે.)

પદ.

(વાહતા માહે/મજ.)

માદર.—(અલાદીનકો.)—મુરત એ તેરી એ ચુણી કયા મોરી,
ભરીથી દુખમે સુનલે એ ગ્યાંની.
એા ઉજડ નાદાન ખેલે હમ્મે તું દીન રખેત,
કીસ બાપ ધનપે મસ્તી હમ્મે એ ધરમે નહી સુખ ચયેત;
અલાદીન હોરદે નાદાની.—ભરીથી દુખમે

અલાદીન.—એા મોરી ખારી માતા ખાતમે મત કર લડાઇ,
મારે ખોટાહી સુનતે હમ્મે સો હોગી મેરી હસાઇ;
હમ્મે તનકો કમરતકી ચુણી.—ભરીથી દુખમે

માદર.—અમ્મે ખેટા તેરા પીતા મરા આલમ હમ્મે એહી,
હસી ખુશીસે રખતી મયે તુંજકો જો હોતા તેરા અચા,
શીરા હયે સુખપર જલ પાણી.—ભરીથી દુખમે

(પોછેસે અબનેઝાર આકે સળ સુન લેતા હયે.)

અલાદીન.—અમ્મે મા મમ્મેને ચચાકો દેખા નહી હરગળ,
જીતા હમ્મે યા મર ગયા મ્મે કહે દેતો હો ચથેન,
માદર.—હમ્મે હમપર ખીતી ખીપત હમ્મે ખરી.—ભરીથી કુખમે
(જનકુ આજની, અજળ કુકદારા રે.)

અપનેઝાર.—(કસરાકકો.) સુન કસરાક, મીલા યુણી ખારારે.
લડકા હમ્મે મ્મે તેજ ઓર હજડ,
હસ્સે.અનેગા કાંમ મારારે.—સુન કસરાક
(વોહી રાહ.)

માદર.—ચલ જહટ ખેગીસે, અપને ઘર જામ્મેરે,
સુનરે અલાદીન મુસતફા ખારારે,
અખ જગ હુંડા મેરેકો કાંહાં પામ્મેરે.—ચલ જહટ ખેગીસે
(જલવા જો પુમને દેખાયા.)

અપનેઝાર.—મુસતફા બાઇ દીલઆરાં મેરા જી જાનતા હમ્મે,
મેરી મા જાયાથા ખારા મેરાજી જાનતા હમ્મે.—ટેક.
અમ્મે ભતીજે મેરે કે ખુશ હુવા દેખેસે તેરે,
તું હમ્મે ઇન આંખોકા તારા, મેરા જી જાનતા હમ્મે—ટેક૦
અમ્મે મેરે ખારે તું મેરે બાઇકા હમ્મે ચશમે ચેરાગ,
હો ખગલગીર હમારા, મેરા જી જાનતા હમ્મે.—ટેક૦
(રામા મોરીરે ઘાઘરીઆં ફાડીરે.)

અલાદીન.—રામા પરે રખ કરવા તોરારે,
કાલે કાલે હાત મોકો ના છીઆરે.—ટેક૦
ચલ ચલ ડગવા કીસ દીનકા હથે તું,
કાકા ખન મેરા મીલ ગયા,
આજ પાંજી પીતકે દેખું મોહ ન દેખું તેરા,
મંગલ મુરતી મ્મે કાંહાં આઇરે.—રાંમા૦

(ਮੇਰੇ ਸੈਯਾਂ ਕਰੇ ਬਹੁਰਾਖਰੇ.)

ਮਾਫ਼ਰ.—ਤੋਰੇ ਘੀਨਾ ਅਯੋ ਘੀਯਾ ਆਕੁਤ ਆਖਰੇ.

ਆਕੁਤ ਆਖ, ਗਮ ਆਖ, ਤੋਰੇ ਧੀਆਨ ਲਗਾਖ.—ਤੋਰੇ ਘੀਨਾ.

ਸੀਤੇ ਸੀਤੇ ਤੇਰੀ ਉਮਰ ਕਟੀ ਜਨੀ,

ਤੂਨੇ ਕੇਹਮਤ ਦੁਨੀਯਾਮੇ ਕਯਾ ਕਯਾ ਉਛਾਖ.—ਤੋਰੇ ਘੀਨਾ०

(ਐਸੇ ਮਯੋ ਵਾਰੀ, ਫ਼ੀਗ ਲੋਅਨ ਮਧਮਾਤੀਆ.)

ਅਘਨੇਝਾਰ.—ਐਸੇ ਮਯੋ ਵਾਰੀ, ਕਥੁਰੀ ਅਹੁਨਾਂ ਖ਼ਮਰਾਤੀਆਂ,

ਨੀਲੀ ਪੀਲੀ ਨਯੋਨ ਮਤਕਰ ਖ਼ਮਰ.—ਐਸੇ ਮਯੋਵਾਰੀ०

ਅਗਾਨਾ ਮਯੋ ਯਾ ਅਗਾਨਾ ਮਯੋ,

ਗਲਘ ਕਰਨਾ ਮੇਰੀ ਭਾਭੀਜਨ,

ਸੁਸ਼ਰਫ਼ਾ ਦਰੁਜ਼ ਮੇਰਾ ਕੋ ਭਾਖ,

ਤੋਰਾ ਧਨੀਯਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਅਤੀਯਾਂ—ਐਸੇ ਮਯੋਵਾਰੀ०

(ਆਯ ਕਾਂਨਾਂ ਮੇਰੇ ਲੀਯੋ ਘਾਂਸਰੀ ਅਜਾਖ ਰੇ)

ਮਾਫ਼ਰ.—ਆਪਕੁ ਤੋ ਅਯੋ ਮੀਆਂ, ਮਯੋ ਜਨਨੀ ਨਹੀਂ ਜਰਾ,

ਜਨਨੀ ਨਹੀਂ ਜਰਾ, ਯੋ ਕਾਂਛਾਸੇ ਆਖ ਹਯੋ ਘਲਾ—ਆਪਕੁ ਤੋ०

ਸੋਹਿਰਕਾ ਭਾਖ ਹਯਾਂ, ਯੋਕੀਥਾ ਅਯੋ ਸਾਹਿਘ,

ਵੋਹਘੀ ਨਹੀਂ ਅਘਰ ਸੁਯੋ ਕੇ ਜੁਤਾ ਹਯੋ ਯਾ ਮਰ ਗਯਾ—ਆਪਕੁ०

(ਬੁਨਸੇ ਅਜਾਯੋ ਅੰਸੀ.)

ਅਘਨੇਝਾਰ.—ਭਾਖ, ਹਮਸੇ ਧੁਟਾ ਹਯੋ ਭਾਖ,

ਆਕੁਤ ਲਗੀ ਜੁਆ ਆਵਮ,

ਅਮਤ ਅਲਤ ਅਯੋ ਲਗਤ ਦੇਘੁ' ਸਰਹਦ ਅਸਮਾਨ—ਭਾਖ०

ਦੇਸ਼ ਯੋਸ਼ ਤਯਕਰ ਭਾਭੀ ਸੁਨ ਆਵਤ,

ਕੇਹਮਤ, ਕੇਹੁਨਾ ਸੁਖ ਮਾਨ ਨਹੀਂ, ਸੁਖ ਯੋਯੋ ਭਾਖ ਜਾਨ.—ਭਾਖ०

(ગર હમને દીલ સમનકુ દીઆ શીર કીઝીકુ કયા.)

અબનેઝારે—આલીક કીઝીસે ભાઈ ન કીસકા જુદા કરે,
 દુશમનકોભી નમીય ન ઝમે દીન ખુદા કરે.—આલિક૦
 સખ માલો જર જો મેરા હઝમે યો હસ પીસરકા હઝમે,
 આવે પીવે ખીલાઝમે ઔર અઝમેશા મળ કરે —આલિક૦
 (તુંજ મુખ અતી મુખ દાય થયુજી.)

અલાદીન.—રખ મતલખ બર લાઝમે રખીઝોજી,
 મોહુ કીના પુર જર મીલનેકા કયા રંજ.—રખ૦
 મા સાહેબ ઝમે ચચા હઝમે મેરા મુહ હથે હસકા મેરે પેદરસા,
 હું રાજી જીમમે તોરી મરજી.—રખ૦
 (બારીસતરોકી મંદ મયાને હતા ઝેકુ ઝેનસ્તી પુરવીન.)

માદર.—ઝમે પયાન ઊરો અથે ખારે દીલસે ચચા નહીં ઝમે તુમારા જાન,
 ખુદાઈ જાને—કે લે ના પુછ હસકા નામે નીશાન—ખુદાઈ૦
 (વોહી રાહ.) (પઝેછાંન,

અબને૦—અઝમે બાબી કહુ અમે મુસતકા નામ મેરા તુંમ લઝમે
 કહા હું મઝમેને—ઝેનામ રજો તુંમ દીલમે થાંન-કહા૦
 (કવન ગુનગારી દીલીરે.)

અબનેઝારે.—સુખન સુન ખારે મોરારે,
 મથે કાઝમે તોહુ સોચને.—સુખન સુન૦
 મોરી સારી કમાઈ, તોઝમે ફું જદે ભાઈ,
 દસ લે અસરશી તું શાહી કપરેકો.—સુખન સુન૦
 (દુધ ખેચન મથે ન જાવું દહઆં)

અલાદીન.—અખ ગુલશન મથે પાઝરે મઘઆં,
 અમન અમનકી આઈ બાહાર,—અખ ગુલશન૦

ચમક ઝમકસે કપરેકી તૈયારી હોગી,
 સખી અમું મીલા મોહે,
 મોહરે એ બહામાને દીધા હવે સવાર.—અખ ગુલશન૦
 (અલાદીન જાતા હૈએ.)

(આજ મારે આજ.)

અખનેઝાર.—ખાત મારી દેખાજી,
 કયાહી શદે પીશબદે સોપ મોહુ મુનલે ખાતે.—ખાત૦
 શાંમકો પીછે લાજી શર કોઇ ન ગમ ખીચે,
 દાહાશત ન રખો ભાભી સાતે.—ખાત૦
 (કચેસી હોરી ખેલાઇ.)

માદર.—તોરી માસે હો કયા ખગાઇ, રાહ મઝમે દેખુંગી બાઇ.
 રાહતો આરામ દેખી મઝમેને વુજસે,
 હો હરકો અચેસી સગાઇ,
 બડકો જલદી પીછે લે આવો, અરજ—લાલા,
 અરજ એહી હઝમે મુતાઇ.—તોરી૦
 (માદર જાતી હૈએ.)

(બહડકે પરીસે શકલ મેરે.)

અખનેઝાર.—ખેલા ફરેખ હમને મીઆં ખુબ રાજો, શખ,
 મુશકીલ જો કામથા વોહ યાં આસાન હુવા હઝમે રખ—ટેક૦
 ચાલાક ખુબ લડકા મીલા હવે અલાઝમોદીન,
 અંજામ કામ ધસેહી હોવેગા હુકે રખ.—ખેલા૦
 (અલાદીન હાખલ દોવા હૈએ.)

(નજરા બર મારારે.)

અલાદીન.—વુહીતો હઝમે ચચા મેરા, મઝમે હું દાસ તેહારે,
 બોલો વુમ મુહસે યુંગે હો ખને કયા,
 મઝમે નહી તોહુ બાચારે.—મઝમે દાસ૦

અખનેઝાર.— (વોહી રાહ.)

કહો ન અવેશા અએ મીઆં એ ભાઇ ન હએ તુમારાંરે,
એ ભાઇ ન હએ તુમારાંરે, એ નોકર હએ હમારાંરે.
અલો મારે પારે ગુલશનમે જાવે,
ખુશ હો દીલ હમારાંરે.—ટેક

(ભતે હએ.)

બાબ પેહુલા—પરદા તીસરા.

શાહેયીનકા મેહેલ.

(શાહચીનકી કુખવર બદરૂબબદરકા ફરશ નજર આતા હએ.)

(છાંડ લંગરવા મુરખ મોરી પાંધરે.)

શાહેલીઆં.—ગાઓ શાહેલીઆં શાહજાદી મોરી આધરે,

કમેશી અમક ગોરે મુખડેપર પાધરે.—ટેક.

રએ સલામત હક આજમમે, એહી કુવા હમ માગતે,

હરદંમ હરદંમ હરદંમરે, કુચુલ પેશ હસે એ કુવા આધરે.—ટેક.

(તનન દીમ દીમ દારા દીર દીર દેરના.)

બદરૂબબદર.—હએ મારે સેમાં કાંહાં હોગા.—બદનસીબ,

રંજ પાઇ મોહકી પાઇ ખુદા ખુદા.

દાસી દેખ મોહે પુરે.

સરર હએ ભરે હુવે બાગા મુરફરી,

દેખ તુ ધંદર હાલ મેરા, હાલ મેરા; હાલ મેરા.—ટેક૦

બાપને કીની મંગની મોરી આફત પડી મોપે,

મમને મારા હએ જાલીમ કફ ગીરીઆંઓ બકા.—ટેક.

ખાખમે બોલા એક જાફૂને શાદી તેરી જાન,

હોગી બેશક અલાદીનસે રહે તું શાદ સદા.—ટેક૦

(કપુરે ખડા હીંદુસ્તાની.)

શાહેલી.—એ હમે ચુમાં પુંગડા જાની,
 નાહક હુધ હમે દીવાની.—૮૩૦
 કાંઠાંકા અલાદીન કાહાકી એ ખાત,
 તેરા રૌહર હમે લાસાની.—નાહક હુધ હમે દીવાની૦
 વજરકા લડકા હોશ પું દાનાં,
 ઉચકી હોવેગી પું ગણી—નાહક હુધ હમે દીવાની૦
 (ખેત.)

વજરખાદા.—(અંદરસે) મરે મકાનમે જાતાહું મને પું કપુ હુવા
 સોહર હું શાહજાદીકા લડકા વજરકા,
 શાહાદી હમારી ડેર ચુકી લેએ ચારેસે હેરમે,
 રૌહર મલે હો ગયા ઉચકો ચરચા દહેરમે,
 અંગોઠી એ દેનોદા જાતા હું મએ નીશાન,
 પું રોકતા કપુ મુજે અએ બદજન વ બદચુનાન.
 (ખેત.)

નોહર.—(અંદરસે) સુનીએ જનાબ હુકમ હમે શાહાકા મુજે,
 કે હરગીજ જાને દીજો ન મેહેલમે કીસે.
 (કાહે રૌસે બલમાં મોરા.)

બદરૂલબદર.—દેખ પુંરે ચેરી જાકે, ડરેપે કીયા પુકાન,
 મુજસે કર પું આ બયાન.—૮૩૦
 જાલદી ખખર લા મોહે સુના આકે,
 હમે એ કૌન વાંઠાં અએસા ખેચુમાંન—૮૩૦
 (વોહી રાહ.)

અમર શાહેલી.—સુનીએ મોરી શાહજાદી, આએ હમે મીઆં
 વોહોતો મીલનેકો હયાં.—૮૩.

પીમરે દજરકા હુકમ હોતો આવે,
એછી સુનાઇ મએને સારી બયાં.—ટેક.

(મરીયમ ખારી મોરી.)

બદરૂલબદર.—સુનલે ચેરી મોરી, જુરકા હમારા હોઢલે તુ'રી,
વજુરબદા આવે જબ ન કરીઓ મુહસે ખાત;
ઉસકો હોડાવે હયાં મસખરી કે સાથ.—ટેક.

[શાહશીમે જુરકા હોઢાકે ઉસ ફરશપે બીડાતી હુએ બદરૂલબદર એર શાહે-
બીઆ સબ હુપ જાતે હુએ ધતનેમે વજુરબદા ચોહ શાહેલાકે અપની આશુક સમજ-
કર મોહાબત કરને જાતા ધતનેમે સબ હુસકે બાહાર નીકલ આવે હુએ. વજુરબદા
નેહાબત ગુસા મંદ હોકે જાતા હુએ.]

બાબ દુસરા—ચરદા પેહલા.

એક વીરાના જંગલ.

[એક શીહાઝાર નજર આવા હુએ અબનેઝાર, અલાહીન એર કસરાક
દાખીલ હોતે હુએ, અબનેઝાર જાફઝ કલામ પડવા હુએ—ધતનેમે
એક સજર ફટવા હુએ. જસે અલાહીન ચોકવા હુએ.]

(કયા કહે હાલત હમારી એહતો અખતર હો ગાઇ.)

અલાહીન.—એ ચચાતો નહોં હુએ, હુએ લારેખ જાદુગર કોઇ,

મેરી માંકે પાસ પહોંચ્યા ઓ ખુદઆ કર કોઇ.

હાલ મેરા મેરી અમાસે સુનાને કે લીએ,

જાને વાલાબી નહી મીલતા હુએ મુએ ધર કોઇ;

અખતો તોરાહી અલાદીનકો આસરા,

તુંજ સોવા મુશકીલ કુશા નહોં ખાલેકે અકબર કોઇ.

(તેરા ચાર સુબેદાર તુંજે કાયકી કમી.)

અબનેઝાર.—ખેરા ખોડ ના ખા તુંજે કયા હૈએ ડર,
તોરે લીએ હૈએ એ ગંજ, જાવેગે સખ રંજ,
પથર ઉઠાતો અબી ભુલેગા સસપંજ.—ખેરા.

(હાએ પરવરદીગાર.)

અલાદીન.—હાએ એ અંધરી ગાર.

ધડક ધડક જાતે લીલમે આએ, હુંગા મએ પ્રીતનાર.—ટેક.
જાજો ન અપેસી જાંહનમમે મએ આફતકી હૈએ જલા,
બહેરે ખુદા મુજે છોડો અમ્મુ તુમહો બંદેનવાજ.—ટેક.

(આજ રહુંગી રાત.)

અબનેઝાર.—છોડ દે ડરકી ખાત મીઆં, મારે છોડ દે ડરકી ખાત
ખોડો ખતર સખ જાવેગે, તુંતો રખ એહ છલા હાથ.

(અગેલારો દેવા હૈએ.)

દો રસ્તે હૈએ સીધી રાહસે. ચેરાગ નજર એક આએ.

ઉસકો ખુજ કરકે લા તુ ખેરા, તાકે જુઆ સુખ પાએ,

(અલાદીન જાનેકો ડરતા હૈએ જુસકો અબનેઝાર

જાહેરો ખુશમસે ગારમે ફેક દેવા હૈએ.)

ખાખ દુસરા-પરદા દુસરા.

(ગુલીસ્તાં નજર આવા હૈએ.)

અલાદીન.— (પસે મરગ મેરી મજરપર.)

હમ ખોડ નાહક યા મીઆં એહ તો ગુલીસ્તાંપર ખાહાર હૈએ,
એતો ગુલીસ્તાંપર ખાહાર હૈએ, એતો ગુલીસ્તાંપર ખાહાર હૈએ.
આવે ડમડીમે અથેસી એક ફલ, ઉસકે વાસ્તે એવે કીતને રંજ,
નાંધાં હૈએ યો મેરા અચ્ચા, ખજા જો અથેસે બરપર નીશાર હૈએ.

કાંઠાં હમ્મે અજુબ ચેરાગ વોહ, કે જુમકે લીમ્મે મમ્મે આયા યાંઠાં,
શમ્મેદ આતા હમ્મે જો નજર વોહી ઉમ્મે દીલકા મખરો કરાર હમ્મે.
એહ ચેરાગ દેખો તો કયા બલા, મુજપર કમ્મેસી કમ્મેસી ગીરી બલા,
હમ્મે વોહ ચારો બરમલા, નહી અકલકા અબ સુમાર હમ્મે.

[અલાદીન કાનુસ એર ચોડસે ઝવાહોર લેતા હમ્મે ધનતમે
અબનેઝારકા આવાજ આવા હમ્મે.]

(નકર દર અયે દેવ બહેરે ખુદા.)

અબનેઝાર.—(ઉપરસે).—કહા હમ્મે અલાદીન દેતું જવાબ,
ચેરાગ આયા લેકે તો દેદે સીતાબ.

અલાદીન.—અયા મુજકો બાહેર નીકાલો સીતાબ,
ચેરાગ લેકે આયા હું અમ્મે જનાબ.

અબનેઝાર.—(ઉપરસે).—મુંજે પેશતર દેવગા તું દીઆ,
તો બાહેર નીકાલું તુંજે બરમલા.

અલાદીન.—બંધા હમ્મે કમરમે ચેરાગ એ હુજુર,
જો નીકલું મમ્મે બાહેર તો દે કું જુર.

અબનેઝાર.— (ખુદાવંદ દો આલમરા.)

(ઉપરસે).—અરે એ બેહયા તકરાર, તું મુજસેભી કરતા હમ્મે.

મુંજે દીઆ એ દે બદકાર, વગર ન તેરે હકમે ગાર,

હો મીસલે કશ્વ વીરોતાર, ન નીકલેગા કભી જીનહાર.

[અબનેઝારકા કસરકકો ગારમે ફેક દેનાં કસરક એર
અલાદીન ગારમે ખીલના એર કસરકકા અલા-
દીનકો ધશારસે કહેના કે અબનેઝાર અલગ ગયા.]

(જરા નમ્મેનોસે નમ્મેન મીના.)

અલાદીન.—હમપે કચસી હુધ જોરો જફા,

જફારે કર વોહ ગયા હમ્મે જાલીમ દુનીઆને કયસેકે જાળી.

મમ્મેાંત આઇ મેરી કયા મમ્મે કરે અબ,

રખ મૈયાં કયસેકે પાઈ.—પાંઉરે.

અખ હો પરી હમે આકૃત—કુનીઆં મે.

[અલાદીન ગમગીન હોતા હમે ધનનેમે કસરાકે અંગોસ્તરી ઘોસનેકા ઈસારા રતા અલાદીન થોહુ અંગોસ્તરી ઘોસતા હમે, એક જન હાથર હોતા હમે.]

(બોલ.)

અંગોસ્તરીકા જન.—કહો અમે મીઆં કયું કીએ હમકો યાદ.

અભી જાઈ ખર જો કુચ્છ હોવ મુરાદ.

કરે જુદ જો કુચ્છ કરમાવો કાંમ,

હું મએ ઉમ અંગોસ્તરીકે ગુલામ.

(અરે લાલલદેવ ઇસ તરફ જલદ આ.)

અલાદીન.—અમે જન મુજકો પરા હમે એ કાંમ,

વલે હયાંસે બાહેર નીકાળ ખમ મલાંમ.

મએ માંનુંગા અથમાન તેરા દીન વ રાત,

જો તું ઇસ અંધેરેસે દેવ ન જાત.

[રેવ કસરાકે બોર અલાદીનકો લે જાય હમે.]

બાબ દુસરા—પરદા તીસરા.

અલાદીનકી માદરકા મકાન.

[અલાદીનકો માદર બેઠો કુઇ નબર આતો હમે.]

(ગમેરત ન આઇ તુજકો કુચ્છ અમે યાર બેશરમ.)

માદર.—સદ હયેકે કયા સીતમ હમે કયા જુલુમ હમે અલમ,

ગુમ નુર ચશમ મેરા હુવા સદ હજાર ગમ.

પ્રીરાનકો લે ગયાયા અયા ઉસકો શહેરમે,

આયા ન અખ તલક એલાહી એહ કયા સીતમ.

(અલાદીન બોર કસરાકે થકે કુરે આતે હમે.)

(રામા મોરી ધાધરીઆં તોડીરે)

અલાદીન.—અમે માં મોહર કુઆ વાહાં તોડીરે.
 કમેસી કમેસી ઉને માપે કીની બલજોરીરે.—માં મોહ૦
 મોહુ ચચાને કમેદમે દાલે, પીએ કહુંગા મમે સારા બયાન,
 ચલ દે રાટી છુજે ભુક લગી હમે ભારી,
 ભુકકે માત મોહુ કલ આધરે.—માં મોહ૦
 (હમાં રો મંદરીઆં કમેસે સુની.)

માદર.—બેટા સુનીઆ કમેસા કરના હાલ હોવે અબ કમેસા,
 પમેસા કવરી કુચ્છભી નહી.—બેટા૦
 સુત રખી હું કાંટકે, જન બદે બાજરમે,
 ચલે કુચ્છ પોહ કારમે જાતી હું મમે લાને.—બેટા૦
 (જેયનન કજરા દારૌ રેમાં.)

અલાદીન.—જેચન સુત ન જાવો મધયાં, જેચન સુત ન જાવો,
 પહેલે દીઆ એ જેચકે લાવો.—જેચન૦
 કુત તબ હોવે દો તીન દીનકા,
 દેઆ જીસે બજાર,
 તાકે ખુશી અબ આવે હમકો.
 અમાજી કરૌ એ કાર.—જેચન૦
 (પોહી કાહ.)

માદર.—હમે પુરાતા એતોં દીઆ, ઉમકો હું ઉજલ,
 તાકે ઉમકી કીંમત આવે, હોગા બેહતર માલ.—હમે૦

(અલાદીનકી માદર કાંતુસ સાધ કરને જાતી હમે જતનેમે જન
 નમુંદ હોતા હમે, ઉમકે દેખકે એ બેકોશ હોતી હમે.)

(પુદા રાજજીકો રખે શાદ.)

કુંતસકા જન.—કીએ યાદ જ્યું મુજકો ફરમાઓ જુદ.

હમે કયા કાંમ મુંજશિ બતલાવો જુદ.

મએ ધસ દીએકે તામે ફરમાંન હું,

ગુલામ મએ તેરા દીલસે હરઆંન હું,

અલાદીન.—અએ જન તું લા ખાંના જકર શીતાબ,

હમે મુકસે બહોત દીલ ધજતેરાબ.

તરાહ તરાહકે ખાને લા જલદી ચાર,

મીઠાઈ મુતનજન ખીલા નેકકાર.

(એક ખાનેકો મેજ જમોનગેસે તમુંદે રોતી રોએ, અલાદીન અપની માદરકો હોશમંદ કરતા હએ, આર જન ગયબ રોતા હએ.)

(પા લાગુ કર જોરી.)

અલાદીન.—શુક હએ તેરા યા રખ,

દી તુંને એ ન્યામત સખ.

ગદાઇસે મુજે શાહી મીલી હએ,

એકખાલ જાગે ખોત અખ.

પુદાયા મેરી શરમ રખીયો તુ હસદમ,

મુશકીલ પડે મુજપે આ જખ.

બેત.

માદર.—હલાહી મએ સોઇ યા બેદાર હું,

એ હએરતમે કએસી ગીરફતાર હું.

એ ખાને મજેહદાર હએ કાંહાંસે આએ,

અએ બેદા કહો હાલ કાંહાંસે લાએ.

(અરી જોગન હો દરદકી મુખલીલા.)

અલાદીન.—અએ માદર ન કીજીઓ અખ શીફા ગમ,

તસીબ મોરા અમકા પુદાકી કસમ.

જો આહું મંગાવું હવે તાકત મુજે,

જરાબર હવે કાફે કયત મુજે.

(સબ ખાતે હવે, ધનેચે અદરે બાજેકો આવાજ આતી હવે.)

(એતો મળનુંકી આપ આવાજ.)

અલ્લાદીન.—અથે મા બાજેકી કયસી આવાજ,

જલદી આ તું દેખ જાકે;

મુલ હવે કયસા શહેરમે હરમીમત,

માહે કાશ કરે કોઇ રાજે.

માદર.—મેરા હાલ મુજો થે આએ, શાહજાદી આજ શહેરમેસે.—મેરા.

નાહનેકો જાતી હવે મુએ દરિઆ, કોઇ આંખ ન ઉસે લગાએ-શા.

(ગયરત ન આપ તુંજકો કુછ અથે ધાર ખેશરમ.)

અલ્લાદીન.—સદ મુકર હવે તાલએ ખેદાર હમારે,

વોહ મુસતરીસે લાખ ખરીદદાર હમાત.—સદ મુકર૦

તદખીર કોઇ નીકાલો તુમ હુનરેસ,

તા વોહ માહ નજર પડે એકબાલ હમારે.—સદ મુકર૦

જો હોસો હો જાએ ઉસે દેખનકો હમ,

દીનકો નહીં હવે સખર અખ જીતહાર હમારે.—સદ મુકર૦

(અલ્લાદીન જાતા હવે.)

બાબ દુસરા—પરદા ચોથા.

(હમાંખાંના નજર આતા હવે ખોર દરવાજાકે પાંસ સાહુભી ચોકી કરતો હવે)

(ગયરત ન આપ તુંજકો કુછ અથે ધાર ખેશરમ.)

વજીરજાદા.—શરમીંદા કીઆ હવે મુજકો જો વોહ નાખકારને આજ,

ખેઇજાત ઉસકો ખી કહંગા મએ ખેસુમાર આજ.

કમમ હવે ખુદાકી મએ હોઈંગા ઉસે નહીં,

ઉસકી મદદકો હોવેગી ગર એક હજાર આજ.

અમર.—હરગેજ મકાનમે નવું અપ્પ જાને પામ્મિગા,

જપ્પ તગકે શહજાનદીસે ન હુકમ આમ્મિગા.

વજરજાનદા.—તું મુજકોળી જાનેદે તેરા ચહસાંન હોવેગા,

મુજસેળી ફાથેદા તુંજસે હરઆંન હોવેગા.

(વજરજાનદા શાવેશીકે આંગેશતરી દેને જાતા હુએ.)

અમર.—ઓ પેહચા તું દેતા હુએ રીશવત કીસે ચાંહા,

ચલ દુર હો ન દેખને પાવેગા તુ મકાં.

(આપસમે ઠંઠા થોતા હુએ સાહજાનદી પેદારા થો જાતી હુએ.)

અલાદીન.—કુએસા પરાએ મકાનમે તું ઓળા હુએ નાખકાર.

તુંજસા ન પેહચા હોવેગા કોઇ જીનહાર.

અએ જાં ખુદકે વાસ્તે હુશીઆર જુદ હો,

સુએ અલાદીન જરા ચશમ વા કરો.

બહરુલબદર.—હા કોનસા અલાદીન આયા કોન જુદતર,

વોહતો નહીં જો મુજકો જુંજુમી દીયા અપ્પર.

(કોરસે અલાદીન ઓર વજરજાનદેકે બીચ એક બરા ડગડા થોતા હુએ.)

ખાખ તીસરા—પરદા પહેલા.

અલાદીનકા ઘર.

(કુરસે આએથે ઝાકી મુનકે મથેઆનેકો હમ.)

અલાદીન.—વચક મુજસે શહજાનદીકા બયાં જ્યા હોવેગા,

એક નજર જો ઉસકો દેખે હુંશ અપને એવેગા—વચક૦

જુદ્દ મુંજુલ આંખ નરગીશ. રૂપ હુએ ચલ ઉસ માંહકા,

એઅશી માંશુક કોઇ આલમ મેહલાહી હોવેગા.—વચક૦

મેરી સે યેગાંમ જાએ આદશાહકે પાસ તુંમ,

ઉસે શાદી હુંગીતો આરામ મુજકો હોવેગા.—વચક૦

(બદલ ગયે નયના રે.)

માહર.—હમારા સુન વાહસી ન હો હોથોઠા અપને સંભાલ,
કલાંમ અએસા કરીએ તુરે જો હરએકો બાએ.—હમારાં
કાંહાં હએ શાહ ઓર કાંહાં હએ તુરે નીચળત એસી આએ,
આદમી જો શાહે કાખીલ હોવે ઝ્યાહી મળ્ય હો જાએ.—હમારાં

અલાદીન.— (ઉજાઆલી બધરી રાન.)

અમાજી સુજો એ પાત, લે જયો જવાહીર સાથ—અમાં
લાવાયા મર્મ માજી ગારમસે જો.—લે જવો—અમાં
(જાતે હએ.)

બાબ તીસરા-પરહા દુસરા.

ચીનકે શાહકી દરબાર.

(કયા કમાન અબરને એક તીરે નેજરા મારા.)

શાહ.—આજ જુસે તેરે બચતા હએ તેરા પીયર.
વરન ધસકી ખતા હોતી ન મોઝ તો હમર.
અખતો શાહજાદી હસે દેજીગા ન હરગીજ વજર.
જુદગુંમે ઉચકે અખ તેરા બેઠા રહે અર્સીર.

(નયનીદરે મોતી.)

ચોપદાર.—સુનીએ હમારી અરજ અએ સુલતાન,
એક જાહકા અવન માગે અગર કહો તો આવે યાંહાં.—સુ
(મોરી અખીઆ ફરકન લાગી.)

શાહ.—મોરી ખોદી સમજાવે અથેસે ઉમદા લાલ દીપે.—નોરીં
મતલબ તેરા હએ જ્યારી મુજસે તુ બયાં કર,
ઉં જાહદી યાંહાં કહે દે સખ બયારે.—મોરીં

બેન.

માદર.—મથે આજ કરતી હું અઝમે આલી જનાય,
કરે જન પકશી તો બાહું શીતાય.
અલાદીન નામ હઝમે ઝમેક મેરા પીસર,
ઉસે દીજો તુમે બડકી નામવર.
(મથે તો અપરીઆસે માઈ કતારીઆરે.)

શાહ.—તોરે ખેતેકો જા જા બુલા લાઈ. —તોરે૦
હઝમે કોઈ હાજર મેહુલમે જાકર.
માહાં શાહજાદોકો લે આરી.—તોરે૦

(નોકરે જાતા હઝમે શાહજાદોકો બેલા લે આતા હઝમે,
બાહ ઉમરે અલાદીનબી આતા હઝમે.)

(બદલ ગયે નયેનારે.)

અલાદીન.—મંવર ગયો ચેરારે —અઝમે મોરે શાહા.—મંવર.
ખેતા નહીં હું શાહકા મઝમે બાત કહત હું સુનાઝમે,
ચેરે મુજસે લાખન તોરી ચાકરીકો હાં આઝમે.
(વોહી રાહ.)

શાહ.—ઝમે ચલ ગયો કહેનારે મુઆરક હોવે,—ઝમે ચલ૦
કપુત જાતકો પુત હોવ હસખ નસખ વોહ સુનાઝમે,
કબુલ હઝમે મોહે ખેતી મોરી પસંદ કર આઝમે.

બદરૂલબદર.—પીદર ઝમે જો મદરવા હઝમે હઝમે અલાદીન વાર,
મોરા બારા મોગ સાજન મોરે ગલેકા હાર.—ઝમે ચલ૦

શાહ.—ખુબ કીઆ ઝમે ખેતી મોરી મનમેથી ઝમેહી બાત,
નામ ખુદ લો મુઆરક હોવ હાથસે મીલાવો હાથ.

(શાહે મેનોકો શાહો કર દેતા હઝમે.)

ਯਾਯ ਯੋਥਾ—ਧਰਦਾ ਪੇਡੇਲਾ.

ਅਲਾਹੀਨ ਆ ਮੇਡੇਲ.

(ਅਲਾਹੀਨ ਆਰ ਘੜੇਲਘੜੇ ਫਾਯੀਲ ਫੋਨੇ' ਹੁਐ, ਕਮਰਾਕ ਸੋਨਾ ਫੁਲਾ ਨਯਰ
ਆਨਾ ਹੁਐ.)

(ਕਲਸੇ ਤੁੰ ਯੇਕਲ ਹੋ.)

ਅਲਾਹੀਨ.—ਤੇਰੀ ਫੁਰਕਤ ਐਕ ਪਲ ਮੁਯਕੋ ਨਹੀਂ ਕਰਾਰ ਹੁਐ,
ਐਕ ਸ਼ਾਅਾਨ ਜ਼ੁਨ ਤੇਰੇ ਜੁਨਾ ਮੁਯੇ ਫੁਲਵਾਰ ਹੁਐ,
ਹੁਐ ਅਲਾਹੀਨ ਐਹ ਤਨ ਖਸਪੇ ਜਾਤੁੰ ਘੜੇਲਘੜੇ,
ਜਾਨ ਹੋ ਨ ਗਰ ਅਸਰਮੇ ਤਨਤੋ ਫੁਰ ਯੇਕਾਰ ਹੁਐ,
ਗਰ ਖਲਜਾਨ ਹੋ ਜਾਤੋ ਮਯੇ ਸ਼ੀਕਾਰੋਕੋ ਜਾਨੇ ਜਾਂ,
ਫੁੰ ਰਜਾ ਜੋ ਮਯੇ ਤੇਰਾ ਯੋਰ ਤੁੰ ਮੇਰੀ ਮੁਆਤਰ ਹੁਐ.
(ਪੋਢੀ ਰਾਹ.)

ਘੜੇਲਘੜੇ.—ਤੁੰਯਪਰ ਘੜੇਲਘੜੇ ਅਯੇ ਘਾਰੇ ਸੁਧ ਘਲਹਾਰ ਹੁਐ,
ਫੁੰ ਰੇਧਤ ਮਯੇ ਤੇਰੀ ਯੋਰ ਤੁੰ ਮੇਰਾਂ ਸਰਕਾਰ ਹੁਐ,
ਤੁਮ ਗਥੇਤੋ ਜਾਨੇਜਾਂ ਗੋਧਾਕੇ ਜਾਂਝੀ ਜਾਂ ਗਧ,
ਜਾਂਨਮੇ ਨ ਜਾਂਨ ਹੋਤਾਤੋ ਜਾਂਨ ਫੁਰ ਯੇਕਾਰ ਹੁਐ,
ਜਾਖਯੇ ਸ਼ਾਂਪਾ ਘੁਧਾਕੋ ਪਰ ਲੇਖੀਨ ਜਾਹੜੇ ਆਖਯੇ,
ਰਾਹਾ ਤਕਤੀ ਮਯੇ ਗੁੰਗੀ ਅਸ ਅਢੀ ਤਕਰਾਰ ਹੁਐ.

(ਅਲਾਹੀਨ ਜਾਨਾ ਹੁਐ ਅੰਦਰਸੇ ਆਵਾਜ਼ ਆਤੀ ਹੁਐ.)

ਯੇਨ.

ਅਘਨੇਝਾਰ.—(ਅੰਦਰਸੇ) ਨਥਾ ਆਢੀਯੇ ਜੁਸਕੋ ਸੋਨਾ ਯੋਗਗ ਅਘ.
ਮਗਰ ਜ਼ੁਨਾ ਅਢਲੇਮੇ ਦੇਨਾ ਯੋਗਗ ਅਘ.
ਨੀਕਾਲਾ ਹੁਐ ਹਮਨੇ ਖਨਦੀਨਾ ਯੇ ਅਯੇਪਾਰ,
ਕੇ ਦੋਸ਼ੋ ਹਜ਼ਾਰੇਮੇ' ਰਹੇ ਕੁਲ ਘਾਰ.
ਕੁਲੋ ਅਥੇਪਾਰ ਝੀਖੇਨੇ ਅਯੇਸਾ ਝੀਆ ਹੁਐ,
ਐਹ ਤਾਕਤ ਤੋ ਆਲੀਕਨੇ 'ਹਮਕੋ ਦੀਆ ਹੁਐ.

ਸਮਝਾਏ ਹੋਏ ਧੀਵਾਨਾ ਮੁਝਡੇ,

ਮਗਰ ਘੁਘ ਜਨੀਯੋ ਧੀਵਾਨਾ ਮੁਝਡੇ,

(ਅਧਰੀ ਪੈਕਾਰ ਧੀਵਾਨਾ ਹੋਏ)

(ਦੀਰ ਦੀਰ ਧੁਨਮ ਧਨਨ ਧਨਨਨ ਦੇਰੇਨਾ.)

ਘੜੇਲਘੜੇ.—ਜ ਜ ਹੁਘੁਮ ਹੁਘਨ ਸੁਨ ਧੀਵਾਨਾ,

ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ.

ਘੀ ਘਲਕਤ ਕੁਝ ਹੋਏ ਧੀਵਾਨਾ, ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ;

ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ, ਧੀਵਾਨਾ, ਧੀਵਾਨਾ.—ਧੀਵਾਨਾ

ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ

ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ

(ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ)

ਅਮਰ.—ਸੁਨੋ ਸੁਨੋ ਧੀਵਾਨਾ ਸੁਨੋ ਧੀਵਾਨਾ,

ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ

ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ

ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ

ਘੜੇਲਘੜੇ.—ਸੁਨ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ

ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ

ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ

(ਅਧਰੀ ਪੈਕਾਰ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ)

(ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ)

ਘੜੇਲਘੜੇ.—ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ

ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ

ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ

(ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ)

(ਅਧਰੀ ਪੈਕਾਰ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ)

ਅਧਰੀ.—ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ

ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ

ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ

(ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ ਧੀਵਾਨਾ)

હડા ધમ મેહલકો વું આફ્રીકકે સીમત અમ્મે જીન અમ્મ,
મેરા દુશ્મન હુવા મકહુર ખુશી બરસી રહે અમ્મ મુજપર.
(મેહેલ હડ જાવા હુએ.)

(શાહ ઝોર વછરેલકા કાખોલ રોતે હુએ.)

(અરી હા મારી પીઆરી નનદીઆર.)

શાહ.—અરી હા મારી પારી દીલોળારે,
તોરે સોહરને મુજપર ડારી બલધ આર.
જારે વાંહાં જા વોહ ભાગા હોગા,
પાસ હોસે વાહાં પકડ કર લારે જવધઆર.
(જાતે હુએ.)

બાબ ચોથા-પરદા ફસરા.

જંગલ.

(બલોરે પેચ મોપે ડારારે રસકો.)

અલાદીન.—ચલોરે ખુબ જોલે શીકાર ધરકો,
હોમત નીહાયત આવે હમકો—ચલોરે
જવો વાહાંસે દુમ સખ શેહેરમે,
આવુંગા મમ્મે ફર ધરકો—હોમત.

(આદમી લોગ જાતે હુએ કે જાનેમે કસશક આડે કસારેસે કહેવા હુએ વોહ
મેહેલ હડા લે ગયા.)

(ગંમસે મેરે બદનસે દંમ.)

અલાદીન.—કહું કર સહું એ રંગો ગમ, દીપક ગવાએ બથેલ હું,
મમ્મે અમ્મેસે જીનેસે ખુદા; હાથ હોઠાએ બથે ડાહું.
દીએકા કુછળી ગમ નહીં, વોહ અમ્મ ચાહતે હમ નહીં,
દોલતકી સખ તરાંહો મમ્મે, અરમાન લાએ બથેલ હું.

મુઆશુક મેરી બદરૂબદર, ઉમીડી હૈએ મુજકો શીકર,
દાગ હૈએ મીનેપે મેરે, હૈએ મૈએ ખાએ બૈએકા હું.

(અગેસદરો ધોસવા હૈએ કનનેમે કેવ ઢાખોલ હોતા હૈએ.)

અએ જીન મુજકો લેકે ચલ, જીસ જન ગયા મેરા મેહુલ,
અબ દીલસે અપને મૈએ એહી, અરમાન લાએ બથેથા હું.
(દીનેકુ ઉડા યે જતા હૈએ.)

ખાબ ચોથા-પરદા તીસરા.

અબનેઝારકા મેહેલ.

(દરવાજેમે ટટીઆં લાગ ગહી.)

બદરૂબદર.—અગનીઆં એ જીખા મે ફુંકે રહી,
સખીઆં હમારા મેહેલ કાહાં હૈએરે-અગનીઆં
અએ ખુદાયા તુ કોઇ લા વાલી,
દીપક દેના બલાએ હું.—સખીયાં

(અબનેઝાર ઢાખોલ હોતા હૈએ.)

(અબ તોરી ખાકીં ચીવ મન બસ ગઇ.)

અબનેઝાર.—અબ મોરી ખારી સખર કર,
તન મન સે લીજે વારી ખારી બતીઆં કરકે—અબ
નીપત રહે તોરા જીઆ ફુઃખ માને,
શાદ રહો યાંહાપર જાની આજ બરમે.—અબ
(કરવતીઆં લેને દ.)

બદરૂબદર.—હટહટ યાંહાંમે જનેદ, ઝોરે મુજ,
બગલ દગલ તોરી નાર ખાહી.—હટ હટ
કાલા મુખડા ખીલાઉમી અખીઆં.
મુંગ રામો આકી છતીઅનપે.—હટ હટ

(અબનેઝાર મુસેમે અલ જતા હૈએ.)

(બરસે યાંહાં દ્યોન નીદાંકે લીઝમે લાયા મુજકો.)

બદરૂલબદર.—કયા ગીરફતારે બલા તુને બનાયા મુજકો,
કર રવા જહદ યાંહાંસે અઝમે ખુદાયા મુજકો,
કુખ તલક રંજો મુસીબત ઝમે સહું મદ અફસોમ,
અબતો જામ દેનેકે જુજ હીલા ન પાયા મુજકો.
વસ્લકા કહેતા હઝમે હમશી વોહ મુજે આકર અબ,
આહ કયા બેમવા યાંહાં લાકે બનાયા મુજકો.
આવેગા મૌતકા પયગાંમ સેવો મુજ સામાં,
જાન દે દુગી જરા બરજો સતાયા મુજકુ.

(અલાદીન ઝાર કસરક આડે બોલતે હઝમે.)

(વાહી રાહ.)

અલાદીન—હો ન ખજરમુરદા દીલ હઝમે યુલશને ખુખી તું જરા,
મઝમે અબ યુલયુલકી રવેશ પોંહયા મદદકો તેરે આ.
રાત દીન જુલ્સ વ રખકા તેરે રહેતાયા ખ્યાલ,
ગમમે દીન કટતાયા ઝોર રાતકો આતીથી બલા.
અબ વોહ મુજકે લીઝમે ખુબ હઝમે તદખીર અઝમેજા,
મારના ઉસકો કીસી હીલેસે તું જેરર પીલાં.

(અબનેઝાર ફાખીલ હોતા હઝમે અલાદીન છુપ જતા હઝમે.)

(સુધ લાગ રહી તોરી આઠ પહેર.)

અબનેઝાર—તોહે ડાર આજબમે મઝમે શામે સહર,
નાહીં મોહે કબુલત જાની અગર.
ઘર ગયો તોરો અલાદીન જાન,
તોહે સાચી સુનાવત હું મઝમે ખખર.—તોહે
(ખંજર મારનેકો બલા હઝમે.)

(અજી મોહું બોરે આંખે સૈયાં.)

બદરૂલબદર.—હેજી મોહું ત'મને લાંખે સૈયાં,
મંખેં છોર સગરો કુહ બેસખીયાં,
મોરા પીતમકો હંમે યાહાં સૈયાં—હેજી
અખતો યાર સુત મોરી તું લગતીયાં,
મયે પીલો થોરી જામ,

પુશી કરેંગે તુમ હમ મીલકે, એ હંમે રક્ષમે થઇયાં—હેજી
(મયકી જામ દેતો હંમે.)

(ગોલી રાહ.)

અખતેઝાર.—જીઆ મોરા વારં તુંજપર અંખે જાં,
મંખે ઇશ પુરીકા કહું કયા સામાં.
દીપક મીલી હંમે જાના અંખે જાંત—જીઆ
જદ્દ ખાત સુત લાવો મોગતી જીઆ હમાગ પુરા કરીએ
શાદ કરીએ આજ મોહુંકે આકા હુવા હું સૈયાં—જી

(અખતેઝારકો નઝરે અજાદીનકો ઉપર પડી હંમે ઇતનેમે
કશાશકે પોછેસે આકે અખતેઝારકે ઝમોનો પતકા હંમે
એર માર દાલતા હંમે ફાતુસ લે લેતા હંમે)

(સમજ મન દમલી દમકા મેલા.)

અજબ હંમે ગમકા ગમપર જાના,
આજ હંમેગા પુરીકા ખાના.—ટેકો
તોરી જોરી વાકા ધંધા, હક કરે કારાખાના.
ફતાહચંદી દીનેા હમકો, શકેર વાકા કહાના —આજ
જાની દીપક મીલે દાનો, અંખેશ હમે હંમે હમેસાં,
હમકો અપને મુલક જાના, મહેલ યાહાંસે ઉથાના.—આજ

તમાસે હવાઈ મીજલસ.

બાબ પહેલા—પરદા પહેલા.

શાહુકા મેહલ.

(શાહજાદા સોના હુવા નજર આતા હથે;

એક નૌકર દાખીલ હોતા હથે)

(અપડ બતાકે મુજે દીલ રૂખાને—વોહો રાહ.)

નૌકર.—અહે સખકા કાફલા બાદેસખાને લુટ લીઆ,

ઉઠકે જીલમને સખકો જીઆને લુટ લીઆ.

સહુરકા નુરકા તડકા હરેક તરફ ચમકા,

ગોબારે દીલકા તેરે શાખકે લેકાને લુટ લીઆ.

તુમારે જાગેસે સખકે નસીબ જાગીગે,

હમ્મે નીંદકો દીલે ગફલત જીનદાને લુટ લીઆ.

વજીર હમ્મે દરે દોલતપે આપકે હજીર.

કસારકો તેરે શાકે લેકાને લુટ લીઆ.

(નૌકર ઉચકુ જગાતા હમ્મે, આ જાગકે

બોહત ગુસ્સેશે ઉચકુ કહેવા હમ્મે.)

શાહજાદા.—ખરા રહે તું મુજી બદગૌહર નાખકાર,

કઈં તેગસે તેરા સોના શીગાર.

ગયે તુને નાહક જગાયા મુજે,

સજા હસીકી માઆકુલ અબ મમ્મે દુ તુજે.

અજબ લુટકુ થા ખાખમે ખાખકા,

છપર ખાત આજ બુરજ થા માહતાખકા.

સરાસર હમક હૈયે તુ ખેતમીજ,
 નહીં ગરજ તુજસે બદતર કોઈ ચીજ,
 ઉઠાયા તુને મુજે ક્યું હૈયે ઝો ખેહ્યા.
 ભક્ષા વજર આયા ઉમકુ જુલા.

(વજર દાખીલ હોતા હૈયે.)

વજર આયા તું આગે સર ઝુકાકર,
 ન ક્યું તલવાર તેજ અપઘી ઉઠા કર.
 જીદા સરકુ તેરે તનસે કહું મયે,
 ભભુકકા આતથે ચુરસેમે હું મયે.
 મેરી સમસીરકી દેખ આબદારી,
 (સમસીર મારતા હૈયે, વજર જખમ ચુકા દેતા હૈયે.)
 મંબાલ અથે દુસરે હમલેકી બારી.
 (શીરસે મારતા હૈયે, ઝોખી ચુકા દેતા હૈયે.)
 જખતક ઝેહ આખોમે દમ હયે,
 આહા ! હું દીવાના અજબ શોનો ગમ હૈયે.

મજલ.

(જીદર મયે દેખું ઉદર નજરમે મેરા જો પીતમ તુહીં તુહીં હયે.—રાહ)
 વજર-ઝેક અરજ સુન મેરી શાહજાદે કે, જનને આલમ તુહીં તુહીં હયે;
 હરઝેકકે દીલકી મુરાદો મકસદ જીમીદ બરહમ તુહીં તુહીં હયે,
 તુ નવપેહાલે ચમન હયે મહેકા તુ જલવયે અનજીમન હૈયે મહેકા
 મુજે અજબ હયે તું ક્યું ગજબ હયે,
 ખુશીદરહે ઝેકદમ અથે તુંજકો જોખાઝે આજ ચુરસેકી કયા
 સખબ હયે કે જગમે ખેગમ તુહીં તુહીં હયે.
 શેહરકા તું જીલવે અનજીમને હયે મહેકાકે ઉસકી મઝે રાહ તું,
 કુલશા રૂખ ખીલા મુબારક બાહર આલમ તુહીં તુહીં હયે.

તું તાલે દીલકા મુજે જતા દે, ગમે આલમકા મુખખ ખતા દે,
કે ઉસકી મએ રાહ કુઅ તીકાલું'નો એસા ખરહમ તુહીં તુહીં હયે.

ગજલ.

(“તરફકા હોતા હયે અપસાખી ગુલનદામ કહી.”—એહ રાહ.)

શાહજાદા.—આજ અમકા થા મેરા તાલએ ખુશ કામ કહી,
દેને આઇથી પરી ખાખમે આરામ કહી.—આજ
અયસો અસરતકા મોહીઆ થાને અસખાખ મુજે,
વએસા હોયે મોહકાં ન સરનજમ કહી.—આજ
હાથ અપને મેરી ગરદનમે હમાયલ કરેકે,
ખોસા લેતીથી વો મહેબતસેવો ગુલકાંમ કહી.—આજ
આંદ ખીસ ખુરજકી ગૌહર હયે તું કીસ ફુર્જકી હયે,
કુલ અગર હોવેતો ગુલશનમે મીલે કાંમ કહી.—આજ
ખુંડ લાવેગા ન ઉસકો તો કરે'ગા મયે કતલ,
ખુંડલા તાકે બચે જી મીલે ઇનઆમ કહી.—આજ

ગજલ.

(“લાલેરખા મનમખરા.”—એહ રાહ.)

વજર.—અયે ગુલે બાગે ઇતરજ તું દીલમે અપને ગમ ન ખા,
અયે મેરે શેહરકો માહલકા દીલમે તું અપને ગમ ન ખા.—ટેક.
ખાખમે આંકે જો પરી તુજકો બસદ કે કુંસગીરી,
કર ગઇ અપને મુખલીલા દીનમે તું અપને ગમ ન ખા—અયે.
પરીઆંકે મુદક જાહગા કૌલ સે ખુંડકે લાહગા,
ઉસકુ મયે લાહગા મીલા દીલમે તું અપને ગમ ન ખા—અયે.
ગુલસા તું બાગબાગ રહે સાદ રહે બા ફરાગ રહે,
પાવેગા તુ અપના મુદાઆ, દીલમે તું અપને ગમ ન ખા—અયે.
(ઉસકુ સાથ લે જતા હયે.)

ਯਾਯ ਪਹਿਲਾ—ਪੜ੍ਹਵਾ ਦੁਸਰਾ.

ਸਾਹੁਕੀ ਫਰਿਆਰ.

ਗਯਲ.

(“ਅਗਰ ਮਐ ਯਾਗਯਾਂ ਹੋਨਾ.”—ਐਹ ਰਾਹ.)

ਰਾਮੀਰਾਗ ੨.—ਅਗਰ ਆਖਨਾਸਾ ਰਾਘ ਅਪਨਾ, ਸੀਕੰਦਰਕੋ ਦੀਯਾ ਦੇਨਾ,
 ਤੋਐ ਸਹੇਨਸਾਹ ਭੁਧੁੰ ਧੁਸਰੀਰ ਉਸੇ ਹਥੇਰਾਂ ਘਨਾਂ ਦੇਨਾ.
 ਸੁਆਧਤਕਾ ਹਥੇ ਯਾਨਾ ਹਥੇ, ਜਰਕੁਸਾਂ ਸਯ ਜਮਾਨਾ ਹਥੇ,
 ਨੋ ਪਾਨਾ ਗੰਯ ਕਾਹੜੇਸੇ ਤੋ ਐਕਦਮਐ ਖੁਨਾ ਦੇਨਾ.
 ਸੁਯਯਤਥੇ ਮੁਯਯਤਥੇ ਜਲਾਲਤ ਐਰ ਜੁਹੁਰਤਥੇ,
 ਅਗਰ ਯੰਗੇਸਯਾਂ ਹੋਨਾ ਤੋ ਐ ਉਸੇਕੋ ਯਗਾ ਦੇਨਾ.
 ਐ ਰੇਯਤ ਸਾਫ ਹਥੇ ਧਥੇ, ਐ ਮੁਫਕ ਆਯਾਫ ਹਥੇ ਧਥੇ,
 ਹਥੇ ਹਰਦਮ ਅਫਲਥੇ ਦੀਲਕਾ ਹਰਐਕਕਾ ਮੁਰਾਫ ਦੇਨਾ.
 ਐ ਅਖਨਾ ਮਹੇਲ ਰੈਸਤ ਹਥੇ, ਐ ਮੀਜਲਥੇ ਤਯ ਹਥੇ ਯੁਲਸਨ,
 ਐ ਹਥੇ ਜੁਲਵਾ ਰੈਸਨੀਕਾ ਰਾਤਕੋ ਦੀਨਸਾ ਘਨਾ ਦੇਨਾ.
 (ਪਯਰ ਮਾਹਾਜਾਫੇਕੋ ਲੋਕੇ ਧਾਘੀਲ ਹੋਨਾ ਹਥੇ.)

ਘੇਤ.

ਸਾਹੁਜਾਫਾ.—ਕੈਨ ਦੀਲ ਮੇਰਾ ਲੇ ਗਯਾ ਆਫ਼ਸ਼ਾਥ,
 ਕੈਨ ਐ ਧਾਗ ਦੇ ਗਯਾ ਅਫ਼ਸ਼ਾਥ.
 ਕੀਥ ਪਰੀਨੇ ਕੀਯਾ ਦੇਵਾਨਾ ਹਐ.
 ਕੁਛੁ ਕੀਰਥੇ ਮਥੇ ਐਹ ਕੁਸਾਨਾ, ਛਾਯ ! ਛਾਯ !
 ਛਾਯ ! ਯੋ ਉਸੇਕੇ ਘਾਏ ਘਾਏ ਗਾਲ,
 ਸਯ ਯੁਥੇਥੇ ਥੇ ਉਸੇਕੇ ਨਯਾਰੇ ਘਾਲ.
 ਮੁਫਕ ਘੀਘਡੀ ਥੀ ਛੁਛ ਯੋ ਘੇਹਰੇਪਰ,
 ਯਾ ਥੇ ਉਡੇ ਨਾਗਨੋਨੇ, ਘੁਲੇ ਪਰ,

હાય ઉસ પરીકા અખ પાજી કાહાં,
 હયે પરેસતાં અલુપ જાઉ કાહાં,
 ઉસકી દુરકતમે આહ વ જારી હયે.
 મુશકીલ અખ જીંદગી હમારી હયે.

ગજલ.

(“સમામે દોસ્તો ઇદરકી આમદ આમદ હયે.”—એહ રાહ.)

વજ્ર.—હું મય શાહજહેઝ લાયા મેરા જી જનતા હયે,
 હયે પરીકા ઇસ્થે સાયા મેરા જી જનતા હયે.
 હયે જોર સમાધે નજીમી ઝોર જરદાર હયે શાહ,
 આહીએ ઇનકો ખુલાયા, મેરા જી જનતા હયે.
 તા આ બતલાવે હમે પરીકા ખામ, ફુરુચ નાસો નીશાન,
 જીસને દીલ ઇસકા લુભાયા, મેરા જી જનતા હમે.
 તખ ઝોર તાજક વારીશ હયે વોહ સાહે આલમ,
 ઇસકા ગમ મુજકો ન ભાયાં મેરા જી જનતા હયે.
 (નજીમી રમલ દેખકર કહેતા હયે.)

ગજલ

(“કીસી મસ્તકે આનેકી આરજી હયે.”—એહ રાહ.)

નજીમી.—તુમે જીસ પરીકી ગરજ જીસ્તજી હયે,
 સુનો વોહ મહકા નામ માહર હયે.— તુમે.
 પહાડ એક ખડા હયે પરસ્તાનમે આલી,
 વાંહાં દીલ ખુશ આબાદ ખુશખો રંગ હયે.— તુમે.
 મુકામ ઉસપરીકા વોહી હયે વ લેકીન,
 લીસમકા વાહા ખતર રખર હયે.— તુમે.
 હયે પહેલી મે આવીશકી બારીશકી સોજીસ,
 તો દુસરેમે દરીયા બરા રખર હયે.— તુમે.

પીછે વીસરેમે હવે લોહકે કાટે,
 તો ચોથેમે રાકસકા ગુમ કુખકુ હવે— તુમે.
 હવે ધનસાંકી મુશકીલ વાહાં તગ રસાઈ,
 મીસાસે હવાકી અખચ આરણુ હવે— તુમે.

ખેત.

(“વહ કોન હવે જો તેરા દીલમે મુખતીલા નહી.”—એ રાહ.)

શાહુખાહ—ચસ્તો જીએકે દીલ મુસતેરીખ હવે,
 મીલના અખ હસ પરીકા મુશકીલ હવે.
 દીલ મેરા દામે ગમમે જલના હવે,
 દરીઆ અખ આંખોશે ઉખલના હવે.
 હાથશે સરમે ખાક દાલુંગા,
 પાંડુ વહેસતકે નીકાલુંગા.
 જીમ પરીકા હવે ધ્યાન આંખોમે,
 નાંખમે દંમ હવે, જાન આંખોમે.
 ખાત્ર મેરા અખ શો ગયા સદ હૈર,
 ખાખભી ખાખ હો ગયા સદ હૈર.
 મેમત્રા જીંદગીશે જીતા હું,
 દાગ ખાતા હું અશક પીતા હું.

ચજલી.

(“વોહ કોન હવે જો તેરા દીલમે મુખતીલા નહી.”—એ રાહ.)

શાહુ.—અથે જુરે ચસ્તમ ઇતના તાઆસુખ ભલા નહી,
 ધુંડેસે મુદા કહે કીસકો મીલા નહી.
 આસાન હોગી સખીએ દીવાને મત ખનેક,
 કીયા સરપે અપને વાલીદે મુશકીલ દુસરા નહી.
 ધુંડવાકે હસ પરીકા મીલાંબીગા તુજસે મરે,

દેતાં હું દોલ અબી બરોસા મેરા નહીં,
 અમે પાસખાનો ઇસકી ઇફાજત કરો મુદમ,
 મફલત જો કીતો તુમસા કોઇ ના સજા નહીં.
 (સખ જાતે હથે.)

આબ પહેલા—પરદા તીસરા.

શાહાનશાહકા દીવાનખાના.

(શાહજાદા ઓર એક નોકર ઘખીલ હોતા હથે.)

ગજલ.

(“આરે હસરત ક્યાર તક દીલપે ખતકતા જાયગા.”—એહ રાહ.)

શાહજાદા—આરે કુરકત ઉસ પરીરફા ખતકતા જાયગા,
 ગુલસુને ઉલફતમે ઉસકે સર પટકતા જાએગા.—આરે.
 તીરે નીગાહ ઉસને ફેકા હો મયા સીનેસે પાર,
 કાશ તક ઇસ જખમકા દમાન ઝટકતા જાએગા.—આરે.
 હાય રખ લેતા હું મથે અપને જુગર પર ખારખાર,
 કાલતલગ એ ગુનથે નાલા અમકતા જાએગા.—આરે
 અએ નીમેખાંન લીખાસે અપના બદલકર મેશ અબ,
 ઉસકે પરખત તકએ આસક સર પલકતા જાએગા.—આરે.
 (નોકરસે લીખાસ બદલ કરતા હથે.)

ગર મેરા અરમામે ઉસકો મએ ગીરખાં ચીરકર,
 કાશ પર આકર પો ગુલદમાન ઝટકતા જાએગા.—આરે.
 (શાહજાદા ચલા જાતા હથે; શાહ ઘખીલ હોતા હથે, નીમેખાનો
 શાહજાદાકા માબરા હોકર ધૂંડતા હથે.)

ગજલ.—પીલું.

(“બાહર આંદિ બરે બાહર.”—એ રાહ.)

શાહા.—મેરા ખાર કાંહા ચારે ગયા અલાહી અલા હયે,
 નીગેબાનો એ તુમને કયા, કીયા અલાહી અલા હયે.
 તુમે તાકીદથી ઉસકી—નીગેબાનીકી કદ ગનથી,
 એ કયસી ગફલત ખૌર એ કીયા—હુવા અલાહી અલા હયે-મે.
 મેહલકી રૈસનીથી એ-મેરી આંખોસ તારા યા,
 અંધેરા હો ગયા અફશાસ-સદા અલાહી અલા હયે.-મેરા.
 મેરી ઉમેદે યુલજરકા પો-ફુલ તારા યા,
 બુદાપેકા અસા યાવો-મેરા અલાહી અલા હયે.-મેરા.
 ગયા પો કીસ તરફકી સીતમ-કીસ જા કીસ ખીયાબાંમે,
 મીલેગા હામે કબ ઉસકા પતા-અલાહી અલા હયે.-મેરા.
 (સખ જાતે હામે.)

બાબ પહેલા—પરદા ચોથા.

એક વીરાના જંગલ.

સાહજાદા દાખીલ હોતા હયે)

(“અચબસે આયેથે સાકી સુનકે મચખાને કો હમ.”—એ રાહ.)

શાહાજાદા—મુઝે દાગે ઇસ્ક જુનુનને હયે બરગે સમયે જલા દીઆ,
 કે વતનસે અપને નીયાબાનોસે કીસી વલવલેને છોડા દીઆ-મુ.
 મએ કાંહાં એ ધુપએ રહે કાંહાં હયે કદમ કદમપે એ ખારે,
 હયે હરેક આંખેલે અખ લુહુ આંખોસે અપને બહા દીઆ-મુ.
 એ તપશ વ ધુપકી હયે ગજબ કોઆહાને ટુકતા અખ,
 કે વેલકી હામે તહરાં તનકો વાંહાં સગે રહેને જલા દીઆ-મુ.

નહી ચલનેકો મુજે પાળી હવ્વે નહી રેહનેકો મુજે કામ હવ્વે,
 વો પરીને રેગકેપતસા અબ મુજે ઇશ જીહાંશે મીટાં દીઆ-મુ.
 ગોયા રંજ હવે મુજે ઐર અલમ નહી બુલા વીરનમેલી ઇશે,
 મયેગમ ઉસકા આકે મરંગા અબ હવે ઇશકને મુજકો મઝા દીઆ
 (જમીપે ગીરતા હવે ઇતનેમે એક શરીશતા નીકલ આતા હવે.)

ગજલ.

(ગમરત ન આઇ તુજકો કુછ ચાર ખેશરમ.—એ રાહ.)

ફરીશતા—કુચ ગમ ન આ ખોદાકા બહોત તુજપે હવે કરમ,
 તમ્સવીર હવે ઉસકે નામકી રખ વીરદ દંમ બદંમ.
 ફરીબાદ તેરી સુનેકે હુવા મેહરબાન જો વોહ,
 અહ્વાને દાલી મેહર મેરે દીલકો કર નરમ.
 આફરીદ દેવ જીનો પરી રાકસ ઐર તીલલસમ,
 રલ જાવે આકે તામે હો ફરમા હોકે અમ.
 દેતાં હું એક આસા મઐ કરામતકા તુજે,
 છોનેસે જીસકે કોહ બને કાહા ખેઅલમ.
 દુટંગે ઇસ્સે મારે તીલસમ શાદ હો,
 મત ડરીઆ કીસીશે ખુદાકા બહોત હવ્વે કરમ.

(શરીશતા આસા દેકે ગયેબ હોતા હવે, ઐર શાહજાદા જાતા હવે.)

જાળ પહેલા ખતમ.

ਘਾਘ ਦੁਸਰਾ ਪੜ੍ਹਾ ਪੜ੍ਹੇਲਾ.

ਪੜ੍ਹੇਲਾਨ—ਮਾਹੜ ਪੜ੍ਹੀਕਾ ਘਾਘ.

(ਮਾਹੜ ਪੜ੍ਹੀ ਘਾਘ ਸਹੇਲੀਆ ਪੜ੍ਹੇਲਾਨਕੇ ਘੀਘ ਸ਼ੁਘੜ ਕਰਤੀ ਹਥੇ.)

ਗਯਲ.

(“ਮਥਘਥੇ ਘਾਥੇ ਹਥੇ ਖੰਘੜੇ ਮ ਘੁਘੜੇ ਸਮਘਨੇਕੇ ਹਮ.”—ਘੇਰਾਹ.)

ਸਹੇਲੀ—ਘਾਥੇ ਹਥੇ ਘੀਘਮਤਮੇ ਤੇਦੀ ਘਧਰਵੀ ਗਾਨੇਕੇ ਹਮ,
ਕਰਤੀ ਹਥੇ ਘਾਥੇਲੇ ਘਾਪਘਮੇ ਤੇਰੇ ਸਮਘਨੇਕੇ ਹਮ.
ਮੀਥਲੇ ਘੁਥਘੇ ਸ਼ੁਥਥੇ ਖੁਸੀਥੀ ਭਥਾਥਾ ਘੁਲਘਧਨ,
ਘਲੇ ਘਥਨਮੇ ਸ਼ੁਥੇਰੇਕੇ ਘਾਥੇ ਹਥੇ ਲੇਘਨੇਕੇ ਹਮ.
ਘੁਲਘੁਨੇ ਘੁਘੜੇ ਘੁਘਾਰਕਘਾਧੀ ਦੇਥੇ ਸੁਘੋਹਥੀ,
ਲੇ ਘਲੇ ਘੁਲਥਨਮੇ ਘੁਘੜੇ ਘੁਲਕੇ ਸਰਮਾਨੇਕੇ ਹਮ.
ਲੇਤੀ ਹਥੇ ਘਾਥੇ ਸਘਾ ਘਾਥੇ ਨੁਰਕਾ ਹਥੇ ਘਘ ਘੁਥੁਰ,
ਘਾਥੇ ਕਰ ਮਾਘਾਪਥੀ ਰੇਥਨ ਹਥੇ ਸਮਘਨੇਕੇ ਹਮ.

ਗਯਲ.

(“ਕਥਾ ਕਮਾਨ ਘਘੜੇਨੇ ਘੇਕ ਤੀਰੇ ਨੇਘਰਾ ਮਾਰਾ.”—ਘੇਰਾਹ.)

ਸਾਹੁਘਾਧੀ—ਕਥੁ ਘੋਲਾਥੀ ਘੋ ਘੁਘਰ ਹਥੇ ਮੇਰਾ ਪਾਰਾ ਪਾਰਾ,
ਘਾਘਮੇ ਦੇਘਾ ਘੇਕ ਮਾਹੜ ਹਥੇ ਪਾਰਾ ਪਾਰਾ.
ਘੀਤਘਨੇਮੇ ਹਥੇ ਸ਼ੁਥਾਥੀ ਕੇ ਘਥਲਾ ਘਥਲਾ,
ਘਥਨੇ ਘੋਲਕੇ ਘਲਾਥਾ ਘੋ ਨੇਘਰਾ ਮਾਰਾ.—ਕਥੁ ਘੋਲਾਥੀ.
ਥਾ ਘੋ ਘਨਸਾਨ ਕੇ ਘੋਥਾਥੇ ਦੇ ਮਾਥੇ ਮਥੇਰੇ ਮੇਰਾ,
ਨੁਰ ਘੋਲਾਥੀਨੇ ਘੁਲਕ ਪਰਥੇ ਭੁਥਰਾ ਤਾਰਾ.—ਕਥੁ ਘੋਲਾਥੀ.
ਘਾਥਮੀਘਤ ਮੇਰਾ ਘੁਥ ਗਥਾ ਸਘਰੇ ਕਰਾਰੇ,
ਘੁਥੀ ਕਰਨੇਕਾ ਘਘ ਕਥਾ ਹਥੇ ਸਥਾਰਾ ਘਾਰਾ.—ਕਥੁ ਘੋਲਾਥੀ,
ਸਾਹੁਘਾਧੀ ਘੋ ਘੁਲਕਾਥੇ ਘੁਲਨਥਾਥੇ ਹਸੀਨ,
ਘੁਥੀ ਘੁਲਕਾਥੀ ਪੀਰਥਾ ਕਥਾ ਹਥੇ ਮਾਰਾ ਮਾਰਾ.—ਕਥੁ ਘੋਲਾਥੀ

ਮਯਲ

ਸਾਹਿਬੀ.—ਹਕੀਕਤ ਆਪਣੀ ਹਮ ਤੁਮਧੇ ਯੁਯਰੀ ਐਕ ਸੁਰਤਕੀ,
 ਤੇ ਐਕ ਸਾਹਜਦੇ ਸਾਦੀ ਹੁਖ ਤੁਮ ਮਾਹਿਤੀਲਹਤਕੀ,
 ਹੁਵਾ ਆਸ਼ਕ ਧੋ ਤੁੰਯਰ ਐਰ ਤੁੰ ਆਸ਼ਕ ਹੁਖ ਉਸਪਰ,
 ਦੀਆਖ ਆਰਖੀ ਮਖ਼ਮਲੇ ਰਖੇ ਮੁਹਾਯਤਕੀ.
 ਪਤਨਕੁ ਚੋੜ ਐਰ ਮਾ ਆਪਸੇ ਮੋਹਿਓ ਮੋੜ ਕਰ ਆਐ,
 ਧੋ ਸਾਹਜਦਾਨੇ ਯੇਰ ਮੀ ਹਰ ਘਲਾ ਰਾਹੇ ਮੁਸੀਯਤਕੀ.
 ਧਾਹਾਂ ਤਕ ਆ ਪੋਂਹੁੰਯਾ ਤੋੜਕਰ ਆਰੇ ਵੀਖਿਸਮਕੋ,
 ਮੀਲ ਹੁਸੇ ਹਕੀਕਤ ਗਰਜ ਮੁਖ ਅਪਨੀ ਖੁਯਰਤਕੀ.
 ਤੇਰੇ ਵਾਲੀਦਨੇ ਸਾਦੀ ਤੇਰੀ ਕਰ ਦੀ ਉਸੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਕਰ,
 ਨੁਸ਼ੁਮੀਸੇ ਮੁਕਰਰ ਕਰ ਆਆਨ ਖੁਸ਼ ਮੁਹਰਤਕੀ.
 (ਜਾਤੀ ਹਥੇ.)

ਆਪ ਹੁਸਰਾ—ਪਰਦਾ ਹੁਸਰਾ.

ਤੀਲਸ਼ਮੇ ਪਰੇਸ਼ਤਾਂ.

(ਐ ਸਾਂਗੀ ਕੀਲਾਧੇ ਐਕ ਨਯਰਦਸ਼ਤ ਭੁਨ ਨੀਗੇਯਾਨੀ ਕਰਤਾ ਫੀਰਤਾ ਹਥੇ
 ਸਾਹਜਦਾ ਦਾਖੀਲ ਹੋਤਾ ਹਥੇ.)

ਮਯਲ.

(“ਕੁਲਸ਼ੇ ਤੁ ਖੇਕਲ ਹੋ ਧਾਰ ਕਧਾ ਤੁਯੇ ਆਨਰ ਹਐ” — ਐਹ ਰਾਹ.)

ਭੁਨ.—ਸਾਹਜਦੇ ਆਪੀ ਕੁਲ ਤੇਰਾ ਯੁਲਾਨਰ ਨਹੀਂ,
 ਪਾਖ ਕਰ ਨਾਪਲੇ ਜਵਾਨੀਸੇ ਯੁਲਾਨਰ ਨਹੀਂ,
 ਐ ਵੀਖਿਸਮਾਨ ਹਥੇ ਭੁਨੋ ਪਰੀਆਕਾ ਤੁੰ ਆਦਮਜਾਨ,
 ਧਾਹਾਂ ਕਦਮ ਰਖਨਾ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਸ਼ਜ਼ਵਾਰ ਨਹੀਂ.
 ਕੁਝ ਤੁਯੇ ਆਨੇ ਦੀਧਾ ਤੇਰੇ ਅਭੁਜਾਨੇ,

રાહા વતનમે તેરા મુસ્ક કોઈ ગંભીર નહી.
 પીસકર ઘાંત નીકાલુંગા મથે આતા તેરા,
 નાના હલવાન કોઈ તુજશા મળેદાર નહી.
 હોગા ફાકાસે એ ફાકા અભી આ ભવુંગા.
 વીનશનએ ખું તેરા દુજશે કોઈ જીનહાર નહી

ગજલ.

(વોહી સહ.)

શાહુબદા.—સરપે મુલેમાન નખી મેરા મદદગાર હયે,
 ઉસને હયે ભેળ મુજે વો મેરા સરદાર હયે.
 સાપશો દેવો પરીજીન હયે ભલા કૌન અજ,
 સખકે લીએ એ અસા સુરતે તલવાર હયે,
 હાથમે મેરી એ અસા સામે કરામત હયે,
 તુટે તીલશાત સખ જુસ્શે એ હથીઆર હયે.
 લોકહે પરખતકો આનમે પાણી કરે,
 પાણીકો ફાતી કરે ધસમે એ સસાર હયે.
 રોકનેવાલા મુજે કોઈ નહી પર તુંજે,
 ઈસ્મે જલાતા હું અખ દમમે તું શીબાર હયે.
 તું મેરા ખુખાર થાં આનેકો તૈમાર થા,
 તેરેશે ફેર આપકો ફો મુઝી અસા માર હયે.

(જીનકો અસા મારતા હયે, જીન ગીર પરતા હયે, એમાર તીલસમ તુટ
 જતા હયે, યુલસ્તાં નજર આપતા હયે. દુસરા જીન ચોઝી કરતા હએ.)

ગજલ—ભયેરવી.

(“અમર આ તુરકે સીરાઝી”—એહ રાહ.)

જીન.—એ રાહે પુસ્પતર હયે થા તુજ કીસપાર કીયારા,
 તીલેમાને જેહામે શાહબદ કયું કદમ મારા.

તપ્તશુભ હમ્મે મુજે થે હાહમૈ તીલસમાતે બહોત હાંમિલ,
 ઉને કીસ તરેહ તોડ તુ આદમખાદ ખેચારા.
 થે લામો દેવ જીન અફરીદ તેરે સખ ખુનકે ખાશિ,
 અમંબા હમ્મે ઉનોને રોક કર તુજકો નહી મારા.
 હુધ યાહાં તમ રસાઈ કીસ તરેહ તુ મુજકો રોશન કર,
 દરખશંદા નજર આતા હમ્મે તેરે બખકા તારા.

ગજલ.

(ઇશોત મે તેરે કોહુ ગમ.—એહ રાહ.)

સાહુજાદા—દાગે શીરાફે ઇસ્કને, મુજકો દીઆ જો હો શો હો,
 સમ આસા મયને હાયમે, સર પે લીઆ જો હો શો હો.
 હયે જો શુલેમાનવર, ઉનકી મદદસે ખેખતર,
 રાહુ તીલસ્મ મમ્મેને સખ તીરત કીયા જો હો શો હો.
 આસકે મહેલકા હું મયે, રાનીપે મુખતીલા હું મયે,
 જામે મહોખ્યાત ઉસકા, મયને પીઆ જો હો શો હો.
 આ દેવ પરીસે તું મીલા, મહલા તેરા કરે બલા,
 હાલ ગમો આલમ ખયાં, મયને કીયા જો હો શો હો.
 (જીન અંદર જાકે પરી માહરકો ખોલા લાતા હયે.)

ગજલ.

(“નામ જાનેકા ન સે યાર મે મરજીગી.”—એ રાહ.)

મહુરૂપરી—પુરસીશિ હાલ વીશિ તેરે ન મુજર જાગી,
 ન ઇદર જાગી મયે એયાર ન ઉદર જાગી.
 યાંહાં તલક પોંહાંઆ હયે રસ્તોકા તીલસ્માંતકો તોડ,
 તું બતાવેગા સખખ ઇશકાતો ઘર જાગી.
 કીસ કરામતસે હવા પાર, હુડા રંજો ગોખાર,

હવે તાઆજુબ નો મીથે'ગી એ ખખર જાગી.
કીસકી ઉલકતકી હવા ખીંચ લાઈ હવે હાં તક,
કેહેકે અબ સોડકે ખુલે હુવે પર જાગી.

ગજલ.

(“જય તલમ હો જીંદગાની ચારે ધલાહી કીજીએ.”—એહ રાહ.)
શાહુજાદા.—દેખ હર અથે નવ ખુલે ગુલજર શાહી કીજીએ,
હવે બથાને ગાલબા ઇસપર કમાઈ કીજીએ—૩૫૦
ખાખમે દેખીથી એક સખ ચાંદસે સુરત તેરી,
દેખ જીસકો દેખન મુએ નુરે માહી કીજીએ.—૩૫૦
થી એહી સુરત એહી ચીતવન એહી નાજો નયાજ,
અકલકો કયું કરે ભુલા મનજીએ રાહી કીજીએ.—૩૫૦
ખનકે દીવાના મયે નીકલા બાહદશાહત છોડકે,
આપસે કબતક બથાં રાહકી તખાઈ કીજીએ.—૩૫૦
જય હુવા દરમુનઘ બેહદ મીલ ગયા એક ખીદરે રાહ,
એક અસા ઉસને દીવા સુકરે ધલાહી કીજીએ.—૩૫૦
સખ તીલસમાત ઇસકી કશમતસે મીટે પોંહોંચા યાહાં.
મુજપે મહેર અબ અબ ચેરાગે ચરમ શાહી કીજીએ—૩૫૦
(શાહ દાખીલ હોતા હયે.)

ગજલ.

શાહા.—મીસલે ખુલખુલ કીસ લીએ આયા તું યાંહાં દીવાને ચાર,
હવે ખની આદમકે સહેજદે હસીને ગુલાબર.—મીસલે
રહેમ હવે ઇફરીદ હવે જીન દેવકે લાખો તીલસમાત,
એ અજબ કયું બચકે આયા ઉનસે તું અથે નામઘર.—મીસલે
ખસતી આદમકી કાંહાં ગુલસન પરેસ્તાં કાહાં,
મશરેખકો મગરીબકી દરી ફરેસરે તલપારે આર.—મીસલે

મતલબ ઇસ જી તેરે આનેકા કયા હમ્મે ખતલા મુજે,
જાન જાનેકા ન રખા ખોડ તુને જીનહાર—મીસલે

મજલ.

(“અગર ધું તું દીલકુ સતાવી રહેગી.”—એ રાહ.)

સાહુજાદા—અગર આનકુ ગૈર મેરી રહેગી,
તો અબ માત મુજકો ન ગેરી રહેગી.
જો સહેજાદી હશે આપકી માહપએકર,
સદા જુસકો હસમતશે સરી રહેગી.
હુવા મયે ઉસ્થે ખાખમે દેખ આસક,
સદા દીલપે ઉસ ગમકી દેરી રહેગી.
મયે ઉસકે બીચે આશા મહેનત ઉઠાકર,
હરએક હુર બન ઉસકી મેરી રહેગી.
ઉસ્થે અગર ખેયા કદાંગે મેરા,
તો હરગીજ ન પ્રારજાન મેરી રહેગી.

(બોહી રાહ.)

સાહુજાદી—જો શાહાદીકી ખાત ઉથે મેરી રહેગી,
તો ફેર કૌલકી ખાત તેરી રહેગી.
જો સાહુજાદા સપનેમે દેખાયા મયેને,
એહી હયે યાહાં ઉસકી દેરી રહેગી.
કહા હાલએ તબ દીઆ કૌલ તુમને,
કે નીમખત ઇસીશેહી તેરી રહેગી.
શા અબ ખીયા કરદો તો દીલસાદ રહેગી,
નહીતો મુસીખત એ મેરી રહેગી.

કરોમે એ ખાહેશન ગર મુજબે શાહી,
તો મમનુન લાયમ એ ગેરી રહેતી.

(શાહી રાનોકી ચાલી કર દેખા દેવે.)

ગજલ—આસાવરી.

(એકે કહેલીથી લયલી—એહ રાહ.)

સખ.—આજ સાદી ગીયારી હરસુ ચંદા,
મીલકે ગાવો મુખારકપાદ બહમ.
ખીયા હુઈ આદમીનદશે માહાજકાં,
મીલકે ગાવો મુખારકપાદ બહમ.
શાહાજાદી એક પરીઓકી માહાજખીન,
શાહાજાદા એક હનશાંક વો હસીન,
મીલકે ગાવો મુખારકપાદ બહમ.

તમાશા ખતમ થુક.

સુચના.

આમ્મે ચોપડી નીચના રેકામ્મારથી મળશે.

કોટમાં—ખનગોટમાં ચાપરજી ફરામજી નાદનની દુકાનેથી.

ધોળીતલાવપર—એરચશા ફરાળીની કમપની.

કાલબાદેવીપર—શેરીઆરજી હોરમજી મુકશેલર તથા હાથરદાસ
લાહાપરીસાથી તથા ગોવાલ નારાયણની ક્રમપનીસાથી.

પાયધોની—કોલસાનાહલાનાં નાકાપર પ્રમઆખાનાની સામે મર-
હુમ કાજી હમરાહીમના ખાહઓની દુકાનપરથી.

ભીંડીખજર—તવાખની મસજીદની સામે હાજીમુલા નુરદીન ખીન
જવાખાનની દુકાનેથી મળશે.

